

Arrest

nr. 135 739 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X alias X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, X alias X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en hun kinderen X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster diende op 13 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.2. Tweede verzoeker diende op 13 augustus 2013 een derde asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 8 oktober 2013 beslissingen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 10 september 2014 (RvV 10 september 2014, nr. 129 054)

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 15 oktober 2013 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Verzoekers werden hiervan op 16 oktober 2013 per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : D.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/06/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : T.(...)

voornaam : N.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/05/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, waardoor zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun ouders of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. De algemene regel van procesonbekwaamheid van minderjarigen lijdt uitzondering wanneer het minderjarigen betreft, die geen infans meer zijn en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken, telkens het rechten betreft die aan hun persoon zijn verbonden.

3.2. De derde en de vierde verzoekende partij zijn respectievelijk 7 en 2 jaar oud en dus minderjarig. Gezien hun jonge leeftijd kan niet worden aanvaard dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen zouden beschikken om op zelfstandige wijze een beroep bij de Raad aanhangig te maken. Zij dienen hierbij dus vertegenwoordigd te worden door hun ouders.

3.3. Ambtshalve stelt de Raad vast dat in het gedinginleidende verzoekschrift nergens gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partijen zouden optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van haar minderjarige kinderen.

Bijgevolg is het beroep in hoofde van de derde en de vierde verzoekende partij niet ontvankelijk wegens het gebrek aan de rechtens vereiste procesbekwaamheid in hunnen hoofde.

3.4. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het vereiste belang in hoofde van de verzoekende partijen. De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en dat het om herhaalde bevelen gaat omdat aan verzoekers reeds eerder bevelen werden betekend.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekers in hun middel onder andere de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt of dat er ten aanzien van verzoekers reeds eerder bevelen werden getroffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

3.4. Gelet op de bijzondere situatie van verzoekers kan niet zonder meer worden gesteld dat zij geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun enig middel onder andere het volgende:

“(…)

Dat in verschillende brieven gericht aan de tegenpartij er werd gewezen op deze situatie en op het risico op schending van de hierboven aangehaalde internationale gedragsbepalingen (stukken 3,5,8 en 9), maar op geen enkel moment werd op deze argumentatie geantwoord door de tegenpartij, (...)

Dat op de tegenpartij de verplichting rust om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen bij het nemen van beslissingen, zeker indien het gaat over beslissingen die worden genomen ten aanzien van minderjarige kinderen, wat in dit geval zo is;

Dat op geen enkele wijze wordt geantwoord door de bestreden beslissingen op de argumenten aangehaald door de eisers op basis van het Internationaal Verdrag tot bescherming van de Rechten van het Kind, zoals aangehaald in de brief gericht aan de tegenpartij op 24 augustus 2012 maar nu wordt aangehaald dat het kind van de eisers riskeert te worden gescheiden van één van haar ouders indien zij zouden moeten terugkeren naar hun landen van herkomst, gelet op de onmogelijkheid voor het gezin om als gezinscel terug te keren naar één van de landen van herkomst zonder dat ze van elkaar zouden worden gescheiden;

(…)

Dat het zeker niet in het belang is van de kinderen van de eisers dat dit gezin zou worden gescheiden en dat daarom de gezinseenheid onder alle voorwaarden moet worden behouden, wat echter niet gegarandeerd is wanneer de eisers het grondgebied zouden moeten verlaten, gelet op het feit dat hun kinderen staatloos zijn en noch de Russische, noch de Afghaanse nationaliteit hebben en dus geen reisdocumenten kunnen krijgen en er reeds verschillende keren op werd gewezen dat de eisers geen reisdocumenten kan krijgen om of wel naar Rusland, of wel naar Afghanistan terug te keren, argumenten dat helemaal niet werd onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissingen;

(…)

Dat aldus de tegenpartij moet antwoorden op alle argumenten ingeroepen door de vreemdeling, dit ook in toepassing van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, die de administratie verplicht om alle elementen in aanmerking te nemen;

(…)

Dat het voor de eisers dus helemaal niet duidelijk is waar zij zich zouden moeten begeven op regelmatige wijze, met welke reisdocumenten maar indien zij uitvoering zouden moeten geven aan de bestreden beslissingen, gezien de eisers in de onmogelijkheid is om reisdocumenten te bekomen en gezien ook hun kinderen geen reisdocumenten kunnen bekomen omdat zij noch de Afghaanse, noch de Russische nationaliteit hebben;

Dat in een arrest nr. 133.605 van 6 juli 2004 de Raad van State heeft geoordeeld dat indien staatlozen verplicht zijn om te verblijven in België zonder verblijfstitel en dit voor onbepaalde duur, de verwijdering

van een dergelijke persoon een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, gelet op de schending van het recht op privé- en gezinsleven omdat het bewezen is dat deze persoon zich in de onmogelijkheid bevindt om het Belgisch grondgebied te verlaten omwille van overmacht (R.v.St., nr., 133.605 van 6 juli 2004);

Dat in hetzelfde arrest werd geoordeeld door de Raad van State dat in de mate waarin niet is aangetoond dat de verwijdering van de betrokkene die staatloze is, hem zou toelaten op een regelmatige wijze te verblijven op het grondgebied van een andere staat waar hij een aanvraag tot machtiging tot verblijf zou kunnen doen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaakt;

Dat door aan de eisers de bestreden beslissingen te betekenen, dit terwijl zij zich in de onmogelijkheid bevinden om op een regelmatige wijze het grondgebied te verlaten en op regelmatige wijze op het grondgebied van een andere staat te verblijven als gezinscel, gelet op de onmogelijkheid voor hen om reisdocumenten te bekomen, de bestreden beslissingen

(...)

een schending uitmaken van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen (...)"

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat een feitenkwestie is.

4.4. Blijkens de gegevens van het administratief dossier vormden eerste verzoekster en tweede verzoeker reeds een koppel voor zij naar België kwamen en erkende tweede verzoeker zowel de dochter van zijn partner die op 12 oktober 2007 te Sint-Niklaas werd geboren als haar zoon die op 23 oktober 2012 te Mechelen werd geboren. Naar aanleiding van deze laatste geboorte stond de gemachtigde van de staatssecretaris zelfs een verlenging toe van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat het gezin samenwoont te Mechelen, zodat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofdte van verzoekers, die elk een verschillende nationaliteit hebben, afdoende bewezen dient te worden geacht. Tenslotte blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, omwille van het toegestane uitstel van vertrek en de vele brieven die de raadvrouw van verzoekers aan de gemachtigde van de staatssecretaris overmaakte en die thans als bijlagen bij het verzoekschrift worden gevoegd, uitdrukkelijk op de hoogte was van dit gezinsleven en de realiteit ervan niet betwist.

4.5. In hun enig middel wijzen verzoekers erop dat er mogelijk problemen kunnen rijzen wat de éénheid van gezin betreft omdat de kinderen *“noch de Russische, noch de Afghaanse nationaliteit hebben en dus geen reisdocumenten kunnen krijgen”* en *“dat op de tegenpartij de verplichting rust om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen bij het nemen van beslissingen, zeker indien het gaat over beslissingen die worden genomen ten aanzien van minderjarige kinderen, wat in dit geval zo is”*. In dit verband vestigt de Raad de aandacht op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat voorschrijft dat *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening (moet worden gehouden) met het hoger belang van het kind (en) het gezins- en familieleven”*.

4.6. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende: *“Verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze artikel 8 EVRM geschonden zou zijn, aangezien zowel verzoeker als verzoekster een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en de kinderen het statuut van de ouders volgen.*

(...)

Verzoekers stellen dat de rechten van het kind geschonden zijn en verwijzen naar artikel 9.1 van het Internationaal Verdrag tot bescherming van de rechten van het kind, waarin gesteld wordt dat het kind niet gescheiden mag worden van zijn ouders.

Verwerende partij stelt vast dat het statuut van de kinderen het statuut van de ouders volgt. Verzoekers beschikten over een termijn van 7 dagen om hun vrijwillig vertrek zelf te organiseren. Verwerende partij heeft hen enkel bevolen om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van het Schengenacquis te verlaten, maar verzoekers waren vrij te kiezen naar welk ander land zij zich zouden begeven, teneinde hun gezinscel verder te behouden. Verzoekers tonen niet aan dat de rechten van de kinderen geschonden zouden zijn aangezien de kinderen hun ouders volgen.”

4.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij er ook in hun repliek aan voorbij lijkt te gaan dat de ouders een verschillende nationaliteit hebben en dat er onduidelijkheid bestaat over het staatsburgerschap van de kinderen, terwijl er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers kunnen dus worden gevolgd waar zij opmerken dat dit niet afdoende door het bestuur werd onderzocht. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze elementen rekening zou hebben gehouden, hetgeen blijk geeft van een gebrek aan zorgvuldigheid.

Het enig middel is gegrond voor zover daarin een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN